

POTERPUH

Aforizmi
i epigrami

Danica Majnarić

Muka naša
svagdašnja

Nakladnik

Ogranak Matice hrvatske u Požegi
Antuna Kanižlića 3, Požega

Urednica

Ljiljana Marić

Fotografije

Izak Jurčić

Na naslovnici Petrica i galženjaci
kipara Vanje Radauša

Lektura

Marijana Ćorluka

Tisak

Studio Moderna
Zagreb, 2018.

Danica Majnarić

Muka naša svagdašnja

Priredio

Miroslav Vukmanić

mh

maticahrvatska

Požega, 2018.

*Svaki dio ove knjige može se navoditi
i prenositi uz navođenje imena autorice.*

Copyright © Danica Majnarić
danica.majnarić@googlemail.com

CIP zapis dostupan je u računalnom katalogu
Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek
pod brojem 140928002

ISBN 978-953-6371-13-6

Aforizmi

Toliko je karavana već prošlo da su se i psi umorili od lajanja.

Ni pasji život nije što je nekad bio.

Nekada su samo psi zavijali na mjesec, a sada i ljudi.

I poltron ima mišljenje, ali se ne slaže s njim.

Čovjek, kako to glasno krči!

Vjetrovi toliko pušu da se više ne može lajati ni u vjetar.

U nedostatku ljudi pas je postao čovjekov najbolji prijatelj.

Da bi nosio gaće na štapu, trebaš imati i gaće i štap.

Kad mu je Eva priložila račun za jabuku, Adamu je sve zastalo u grlu.

Da ti ne zna ljevica što ti je ukrala desnica.

Više se križamo u trgovinama nego u crkvama.

Hej, Slaveni, još ste živi! Neizvjesno dokle...

Među vodećima su dobri odnosi; odnosi tko što stigne.

Budući da pljuvanje u šake nije higijenski ispravno, mnogi to izbjegavaju.

Kad se bratska srca slože, gule ljude sve do kože.

Suvremena je evolucija prelaženje kičmenjaka u beskičmenjake.

Vol je vol, il' bio u štali, il' se vozio u vlaku.

Nezaposlenost je danas modni trend; samo što je prevelika konkurencija.

Domaći Descartes: Jedem, dakle postojim. A za mišljenje me ionako nitko ne pita.

Tko s đavolom tikve sadi, o glavu mu se razbijaju... Sve ovisi koliko mu je tvrda.

Zrno po zrno, pogača; kamen po kamen, palača — na Tuškancu.

Tko rano rani, cijelu kuću probudi.

Tko rano rani, prvi dozna za poskupljenje.

Tko rano rani, ne budi mu drug.

Tko rano rani, nije popio tabletu za spavanje.

Tko pod drugim jamu kopa, zaposlenik je gradskog groblja.

Tko tebe kamenom, ti njega kruhom iz kontejnera.

Tko tebe kamenom, izvježban je u bacanju kamena s ramena.

Prijelazno razdoblje iz socijalizma u kapitalizam je alkoholizam.

Ruka ruku mijе, obraz obadvije. A što je s onima koji nemaju obraza?

Srela sam bogatih siromaha i siromašnih bogataša.

Ne možeš ludome kapu skrojiti. Ne možeš mu ni mjeru uzeti jer maše glavom.

Dobar glas daleko se čuje, a zao — ovisi o kome je riječ.

Dobar glas daleko se čuje, a zao nek' ostane među nama.

Kad smo pljunuli u šake, svi su nas popljuvali.

Tko je malen, ostaje malen i kad se visoko popne.

Tko je velik, ostaje velik pa makar ga i pod zemlju zakopali.

Bio je pun sebe, a kad se ispraznio, ostao je izvan sebe.

Tko čeka, taj se i naćeka.

Imali smo pune ruke posla. Kad smo obrali bostan, našli smo se u neobranom groćđu.

Prisjelo mu majćino mlijeko pa je postao vegan.

Dok je držao vrapca u ruci, nestalo je i grana i golubova.

Kad sve zbrojimo i oduzmemo — ostajemo oduzeti.

Prešli smo iz socijalizma u kapitalizam, pa u robovlasništvo; još malo pa ćemo se mlatiti to-ljagama.

Sandie Show je s “Lutkom na koncu” osvojila Euroviziju, a mi Europu.

Najkraći put do ludnice: samo skreneš.

Dok smo se mi zbrajali, oni su nam sve oduzeli.

Tko visoko leti, ima praznu glavu.

Praznoglavost je i neka prednost: ne možeš se utopiti.

Nismo zajedno koze pasli. Ti si bio na susjednom brdu.

Zbog svezanih ruku razvezao je jezik — i dobio po zubima.

Kad ti kroz jedno uđe, a na drugo izađe, negdje je propuh.

Dok su nam krojili kapu, ostali smo bez glave.

Ostao je bez glave da mu ne bi što palo na pamet.

Riba šuti jer može plivati i uzvodno.

Nismo se ni obukli, a već su nas presvukli.

Zašto je riba izbljuvala Jonu? Postao je neprobavljiv.

Tko umije, njemu dvije; a tko ne umije, taj svima šefuje.

Život nam je visio o koncu, ali onda smo ostali i bez konca.

Slabokrvni ne mogu pocrvenjeti.

I na koncu — postadosmo svi lutke na koncu.

Davao je i šakom i kapom, a sad mu vraćaju na kapaljku.

Kad šef stavi potkovu na mercedes, znači da svi moraju biti dobrono potkovani.

Dok se kitio tuđim perjem, neprestano su mu cvjetale ruže.

Snijeg još nije ni pao, a mi smo se već dobrono nasanjkali.

Kad je pokazao zube, uzeli su mu mjeru.

Da se ne bi umorio od stajanja, podmetnuli su mu fotelju.

Zalijepio je flaster preko usta da ga tko ne bi povukao za jezik.

Kad se upitao: Kome zvono zvoni? — njemu je već odavno odzvonilo.

Oni koji su postali od majmuna neprestano stvaraju majmunarije.

Da nije bio premazan svim mastima, ne bi uspio tolike podmazati.

Da se nisu našli na skliskome, ne bi se posipali pepelom.

Stalno su se busali u prsa, pa se stoga niti nisu mogli isprсити.

Baš smo žilav narod! Truju nas sa svih strana, a mi se raspucali od zdravlja.

Da bi im higijena bila na visokoj razini, oni od svega peru ruke.

Nikako im ne možemo prići jer su se od svega ogradili.

Hrvatska se na kineskom zove: Ni-kad-ćuo.

Kapa je bila toliko puna da nismo imali kud s glavom.

Dok su oni svirali, mi smo igrali, a sad proigravamo.

Nažuljali su ruke neprestano im aplaudirajući, i tako su sve stekli vlastitim žuljevima

Tko prizna, pola mu se prašta; a tko ne prizna — sve.

Čim su se oparili, odmah su isparili.

Pošto oni otiđoše predaleko, mi otiđosmo još dalje.

Kažu da prije ništa nije valjalo; a sad i nema više što valjati.

I mi bismo visoko odskočili da nas nisu zaskočili.

Zbog očuvanja faune u Jadranu za novu su turističku sezonu odlučili uvesti smrznutu ribu iz Japana.

Kad su oni prešli granicu, i mi smo prešli preko svih granica.

U cilju što uspješnijeg suživota, u naše škole nužno je uvesti još nekoliko euroazijskih jezika.

Ne moramo se brinuti gdje ćemo ih pokopati, oni će ionako ispariti.

Zbog što većeg gospodarskog procvata, potrebno je pod hitno zasijavati djetelinu s četiri lista.

Ni ne trebaju nam satovi kad i bez njih znamo koliko je sati.

Kako bi nam se mogle ispuniti barem tri želje, predložili smo uzgoj zlatnih ribica.

Kako bi ostao vuk sit i ovce na broju, prešli smo na onu latinsku: “Hommo, homini lupus est.”

Kad su prešli s riječi na djela, ostali smo bez riječi.

Čim svane, odmah nam se smrači.

Bilo je toliko mnogo pretvorbi da više ne raspoznamo tko se u što pretvorio.

Kako bi sačuvali zdrav duh u zdravom tijelu, dali su se trajno zamrznuti.

Da mu se ne bi digla kosa na glavi, na vrijeme su ga temeljito izbrijali.

U nedostatku soli, i šale su nam postale neslane.

Da nije imao palca, ne bi se imao čime potpisati.

Što dublje ulazimo u Europu, uranjanje u kontejnere je sve dublje.

Proslavili smo stotu obljetnicu potonuća Titanika, a onda smo iz solidarnosti i sami potonuli.

Da se ne bismo mogli kititi tuđim perjem, temeljito su nas očerupali.

Najprije su nas vinom opili, a onda ga razrijedili da bi nas otrijeznili — i za sve to smo na kraju debelo platili.

Budući da para vrti gdje burgija neće, ukinuta je daljnja proizvodnja burgija.

Pošto je burgijanje postalo *in*, sve je više onih koji burgijaju.

Da bi se uspeli gore, obećavali su nam kule i gradove — u oblacima.

Iako nije bio dovoljno potkovan, na vrh se uspeo laktovima.

Ako želiš opstati, moraš dublje kopati — po kontejnerima.

Sve je stekao teškim trudom mnogih trudbenika.

Da ne bi došlo do izumiranja naroda, povećali su broj kontejnera.

Od kontejnera imamo dvostruku korist: besplatnu opskrbu i noćenje u slučaju krajnje nužde.

Kamione gradske čistoće treba prenamijeniti jer građani-volonteri ionako sve uredno počiste.

Predlažemo da se kontejneri prenamijene u stambene prostore kako bi nam deložacija lakše pala.

Budući da vam redovno i uredno čistimo kontejnere, oslobodite nas plaćanja komunalnih usluga.

Naručili smo *à la wild*, a onda smo čekajući i mi podivljali.

Neron je imao posudu za plakanje, Japanci sobu za plakanje, a mi zemlju za plakanje.

Dok smo tražili голу istinu, ostali smo i goli i bos.

In vino veritas! A što će oni koji nemaju ni za vodu?

Volonteri svih zemalja, ujedinite se.

Domaća demokracija je kad se *demosu* sve uskraćuje.

Guske su spasile Rim; zato je kod nas guščja pamet vrlo cijenjena.

Da bi mogli držati ruke u dubokim džepovima, morali su produžiti prste.

Kad sam mog'o, nisam mog'o; a i sad ne mogu, al' moram.

Na kraju bič puca, a naš je puknuo već na početku.

Tko umije, njemu dvije; a tko ne umije, njemu sve.

Može li litra stati u politru? Ne može, al' mora.

Baš nas briga što Mađarska nema mora; nemo-
mo ga više ni mi.

Ne krepaj magarče dok trava ne naraste; a kud
oni gaze, trava niti ne raste.

Na brijegu kuća mala sa saunom i bazenom, a
nitko ni ne zna što se iza brda valja.

Neprestano su ga motali, dok ga nisu smotali,
i tako je cijeli život ostao smotan.

Uхватili su posljednji vlak — za Njemačku.

Oborio je svjetski rekord u pljuvanju u vis —
i dobio zlatne lisice.

Nismo ni stigli do Rubikona, a već je sve bilo prokockano.

Jedino što je kod nas validno je to da je sve postalo invalidno.

Ne možeš farbati onoga tko je već debelo prefarban.

Kad ga je konačno pročitao, shvatio je da on ne čita.

Tko visoko leti, vozi se u avionu.

Tko visoko leti, nagazio je na minu.

Da nisu trčali pred rudo, ne bi ih ni konji izgazili.

Bili smo im otvorene knjige, ali nisu znali čitati pa su nas zatvorili.

Dok je pjevao solo, oni su ga u zboru natpjevali.

Tko pjeva, zlo ne misli; iako njegovo mišljenje ionako nikog ne zanima.

Postali smo potpuno sportska nacija. Plivamo u dugovima, preskačemo obroke, pljujemo u vis, a skokovi u dalj su nam od petsto do pet tisuća kilometara.

Bolje je živu psu nego mrtvu lavu, naročito ako je smješten u azilu.

Mnogi ljudi u svijetu žive u kartonskim kutijama; mi smo mnogo napredniji jer imamo na raspolaganju prazne kontejnere.

Najprije su ovce osolili, a zatim ih podojili; nije ni čudo što sad bleje.

Sat još nije odbrojio dvanaest, a već je svima bilo podne.

Zbog prenapučenosti u našim krajevima nužno je jedan dio iseliti, jedan potrovati, a oni koji prežive istrijebit će se međusobno.

Naručili smo *à la card*, pa smo u međuvremenu odigrali partiju karata.

Ljudi se dijele na uračunljive i proračunljive, a svi ostali su neuračunljivi.

Dok smo im gradili, oni su nas gladili; sad imaju vlastite vile, a mi vlastite žuljeve.

Kad je riječ o progresu, kod nas jedino cijene rastu progresivno.

Kad je riječ o agresiji, kod nas jedino crijeva krče agresivno.

Toliko smo se naplivali, al' još nismo isplivali.

U sastavljanju kraja s krajem postigli smo svjetski rekord.

Kod nas se više ne računa po glavi stanovnika, nego po nosu.

Što nam vrijedi rušenje svjetskog rekorda u brzini, kad smo promašili cilj.

Od sjajne budućnosti ostao je samo “Sjaj u travi” — za sunčana vremena.

Nekad smo pjevali u zboru, a sad svatko solo šuti.

Ja kradem, ti kradeš, on nema više što.

Šutnja je zlato! A kako nam je nestalo sve zlato,
nestao nam je i razlog.

Kako se lovi krupna riba? Samo na zlatnu udi-
cu.

Šutnja je danas postala vrlo cijenjena, ali nitko
više ne zna tko o čemu šuti.

Dok su karavane prolazile, psi su lajali; a sad
ni psi više ne laju, a niti karavane ne prolaze.

Nekada smo dizali kredit da kupimo stan, a da-
nas da nas iz njega ne istjeraju.

Od svih nota najviše je protestnih.

Je li vlak ili voz, sasvim je svejedno, jer su nas ionako dovoljno i navlačili i navozali.

Budući da radi kao konj, trči kao pas i tegli kao magarac — čovjek se ubraja u četveronošce.

Dišem, dakle postojim, a ako pritom još i mislim, sasvim je beskorisno.

Što dublje ulazimo u Europu, kontejneri su nam sve prazniji.

Nakon svih obrazovnih reformi, još uvijek prakticiramo sedam padeža, a naročito šesti.

Imamo sve na daljinsko upravljanje, pa i zemlju.

Od svih gramatičkih vremena najčešće se sjetimo aorista.

Da pojedinci izostave psovke, riječnik bi im bio znatno osiromašen.

Prosto proširene rečenice ne podrazumijevaju upotrebu prostih riječi.

Uči, sine, pa nećeš morati raditi! Bio je u pravu.

Ako te netko hoće kamenom, ne boj se, jer više nije ostao ni kamen na kamenu.

Od ukupne proširenosti ostale su nam samo prosto proširene rečenice i proširene vene.

Od povišica smo dobili jedino povišeni krvni tlak.

Neprestano se putuje — ili u inozemstvo, ili na onaj svijet.

Budući da je kremiranje vrlo skupo, počeli smo se spaljivati međusobno.

Kad klinac zapjeva: “Pijem da je zaboravim”, to se može odnositi jedino na tablicu množenja.

Da bi se zaposlio na Zapadu, moraš znati njihov jezik; a kod nas ne trebaš znati ni svoj — dovoljno je da si nečiji rođak.

Sve je kod nas dovedeno do savršenstva, pa čak i neznanje.

Čim je sišao s brda u dolinu, počeo nam je obećavati brda i doline.

Nekad smo bili na konju, pa na magarcu, a onda su se ukrižali i ostale su nam samo mazge.

Nismo ni znali kolikom se brzinom vrti Zemlja — sve dok nismo odletjeli.

Ne bi ga ni naribali da se nije zaribao.

Nekada se plaćalo krznom kune, a danas vlastitom kožom.

Nisu ga mogli uhvatiti ni za glavu ni za rep, jer je rep podvio, a glavu izgubio.

“O lijepa, o draga, o slatka slobodo! Dare u kom sva blaga višnji nam Bog je dô!” (Gundulić) — A oni pootimali.

Tko umije, njemu dvije — il’ po nosu, il’ po ušima.

Sretan je čovjek s visokim stopama, samo ako nisu kamatne.

I da ne bi tko pomislio da kod nas nešto nije u redu, svi smo besprijekorno u redu — ispred pučke kuhinje.

Poduzeće je gdje se poduzima! A kako se zove gdje se stalno oduzima?

Obraza ima raznih oblika i veličina, a za one koji ih nemaju napravljene su obrazine.

Dobar glas daleko se čuje, a zao nek ostane među nama.

Onaj tko misli je mislilac, tko radi je djelatnik, a tko ni jedno od ovoga nije — je rukovoditelj.

Čim su uskladili sve akorde, postigli su akord u usklađivanju.

Još bi on mlatio lovnu, da ga nisu umlatili.

Proveli smo besane noći sanjajući o boljoj budućnosti.

Da bismo stvari izveli na čistac, temeljito smo očistili sve kontejnere.

U jeku sveopće pretvorbe, ateizam se pretvorio u politeizam, tako da je svatko fasovao svoga boga.

Tko čita je čitmen, tko piše je pismen, a nečitmen i nepismen je biznismen.

Zgrada Europskog parlamenta podsjeća na Babilonsku kulu, pa su zato mnogi pomislili da su pred vratima raja.

Kako se ne bi mučio sa slovima i brojkama, zaposlio je savjetnika i tajnicu.

Kome zvono zvoni, više nitko ne zna, jer su od silne zvonjave svi oglušili.

Prednost je živjeti u doba visoke tehnologije kad se sa svime daljinski upravlja, pa i s nama.

Preko noći je postao kanibal — živ se pojeo.

I kod nas se sada živi kao i na Zapadu, samo što su tamo kontejneri znatno puniji.

Na Zapadu izbacuju na ulicu krupni otpad, a kod nas cijele obitelji.

Najprije su se od svega ograđivali, a zatim se međusobno nagrađivali.

Da mu nisu progledali kroz prste, ne bismo mi sada dobivali po prstima.

Jedni su bili *za*, drugi *protiv*, i na koncu su pobijedili suzdržani.

Kod nas je sve poskupjelo, jedino je čovjek postao jeftin.

Škakljiva pitanja ne izazivaju smijeh.

Osim dobara izvozimo i ljude, a one visokoobrazovane dajemo u pola cijene.

Nismo mogli naručiti *à la card*, jer smo prethodno već sve prokartali.

U prijeratnom razdoblju imali smo 95% nepismenih, a sad samo 5%, i to samih rukovoditelja.

Nakon što su prodali tvornicu šibica, ostao im je samo drek na šibici.

Kad je održao govor, nismo baš ništa razumjeli, jer je došao bez prevoditelja.

Kad bi Homer danas pisao *Odiseju*, uvidio bi da su Penelope gotovo izumrle, dok je Odiseja sve više i više.

Kad je ostao bez igdje ičega, ispravio se i viknuo: “Svega mi je dosta!”

U srednjem vijeku odvijao se lov na vještice, a danas vještice love nas.

Najviše me zadivljuju maratonski govornici, jer su se usavršili u obmanjivanju na duge staze.

Danas bi Diogen umjesto u bačvi živio u kontejneru, i umjesto fenjerom čovjeka, upaljenom baterijom tražio ostatke hrane.

Nakon maratonskog laprdanja nastao je gromoglasan aplauz, kako bi se mogli nesmetano osloboditi nakupljenih vjetrova.

Previše je znao, pa su ga s razlogom izbacili iz škole.

Pošto je na radnom mjestu spavao dan i noć, dobio je beneficirani radni staž.

Nije se više mogao prodavati jer je već bio rasprodan.

Zašto građevinski radnici nose kacige? Da im ne bi što konstruktivno palo na pamet.

Postao je poliglot, pa se sad može razgovarati jedino sâm sa sobom.

On nije prezrio — nego istrunuo.

Kad te netko nazove tovarom, nemoj mu zamjeriti, jer je to jedina životinja koju poznaje.

Kad ti rukovoditelj kaže da blejiš ko ovca, provjeri s kojeg je brda sišao.

Samo onaj tko se temeljito usavršio u mužnji, zna kako izmusti od raje i posljednju kap.

Najbolja koža za đonove je od nekih rukovoditelja.

Ljubav ubija svaki ego.

Dok su pare mlatili, ventilatori su ih hladili, a onda su dali i petama vjetra.

Ne moraš biti Don Quijote da bi jurio na vjetrenjače.

Najbolje se švercati u prepunom autobusu — ne mogu te izbaciti.

Kako debili ne bi bili zapostavljeni, otvorili smo debilane.

Da nije imao nešto u glavi, ne bi mu imali što izbiti iz nje.

Laž je obmanjivanje samoga sebe.

Da se ne bismo udebljali, debelo smo se narađili.

Još bi mlatio praznu slamu — da ga nisu izmlatili.

Pošto se već godinama nije pokrenuo s mjesta, trebalo bi mu zaračunati porez na nekretninu.

Nije ni bio krivično gonjen, a tolike je ubio u pojam.

U svrhu izbjegavanja poreza na nekretnine, preporučava se gradnja kuća na kotačima.

Istina je svjetiljka u mrkloj noći.

Od svega živog preživjet će samo štakori, jer su postali otporni na otrove.

Dok su oni svirali, morali smo pjevati, a sad svi *a capella* šutimo.

Neki pojedinci su kao kameleoni: ne možeš ih prepoznati.

Zašto zgrada Europskog parlamenta nije veća? Nisu se mogli sporazumjeti.

Nakon što je izbacio iz sebe sve svoje znanje, povukli smo vodu.

Zakon ljubavi je zakon slobode.

Kad su mu rekli da se treba nadograditi, podigao je svoju vilu za kat više.

Kad su mu rekli da mu nedostaje daska, nisu očekivali da će pokrasti cijelu pilanu.

Da bi ispunio sve želje vladajućih, moraš uloviti zlatnog kita.

Kad bi doista vrijedila ona: “U laži su kratke noge”, svijetom bi vladali patuljci.

Kako se zove današnja Snjeguljica (i sedam patuljaka)? Sponzoruša.

Oni koji su se nekad nadvikivali s vukovima, pojeli su sve kozliće.

Ljubav je Božji lik u nama.

Morali su mu isprati mozak, jer mu je svašta padalo na pamet.

I nakon polarne noći svane dan! Mi smo, očito, iznimka.

Prava ljubav nikad ništa ne traži, a daje sve.

U redovan put do doktorata ulaže se deset godina, a u skraćeni deset tisuća eura.

I Hipokratova zakletva se izmijenila, ovisno o debljini kuverte.

Da bi snizili cijenu pšenice, sve su uradili ispod žita.

Radio je sve naveliko, jer je uspješno svladao samo velika slova.

Ostao je bez ijednoga konkurenta; sve ih je progutao.

Da bi sve pretvorili u prah i pepeo, nisu im potrebni krematoriji.

Ljubav je gumica za brisanje grijeha.

“Laka ti zemljica!” to je još jedna od nelogičnih i nepotrebnih floskula pri ukopu.

Taština je paradni konj koji ne zna zašto paradira.

Trebamo promijeniti znak H za bolnice, jer bi se moglo pomisliti da nam je to sve što je ostalo od Lijepe naše.

Spoznaja uzvišenih stvari je zaštita od propasti.

Ljubav je uzrok svih uzroka, a sama bez uzroka; dakle, ljubav je Bog sâm.

Ljubav koja ima cijenu nije ljubav, nego prostitucija.

Kad bi ljubav vladala svijetom, nitko ne bi morao zaključavati vrata.

Tko ljubi, oslobođen je svake osude.

Ljubav je razgovor bez ijedne izgovorene riječi.

Tko bezuvjetno ljubi, već je pred vratima raja.

Tko ima ljubav, zakoračio je u vječnost, jer je ljubav besmrtna.

Ljubav je ključ koji otvara vrata raja.

Vjera je nebeska rosa koja nas umiva i uzdiže do nebeskih visina.

Suzdržljivost je divlji konj u galopu, kojeg nebeski jahač zaustavlja na rubu provalije.

Ako je ljubav svrha života, što je život bez nje?

Trpljenje je čistilište za dušu.

Radost je Božji osmijeh u nama.

Mir u duši je pomirba sa Svevišnjim.

Dobrota je snaga koja smekšava i najtvrdja srca.

Krotkost je zlatno uže kojim te Svevišnji privlači
i oslobađa od vlastitoga *ja*.

Zavist je neprestano valjanje u kaljuži.

Mržnja je otrov koji truje mrzitelja, dok su ostali otporni.

Sumnja je crv koji te izjeda dok se ne raspadneš.

Blud je jeftino trošenje emocija dok se sve ne istroše.

Preljub je rabota površnih koji nepotrebno prljaju sami sebe.

Neuzvrćena uvreda je bumerang koji se vraća pošiljatelju.

Gdje đavoli kolo vode, ne hvataj se u nj.

Kiša tuđih grijeha ne ispire tvoje.

Prijateljstvo koje ima cijenu nije prijateljstvo,
već trgovina.

Najdragocijenija dobra na svijetu su besplatna.

Velika je mudrost odgovoriti, a još veća prešutjeti.

Ciceron je bio genijalan govornik, ali je ipak
ostao bez ruku i bez glave.

Mudrije je pametnom da se pravi lud, nego ludom
da se pravi pametan.

Imao je veliku glavu i mislili su da je pokupio svu pamet svijeta; ali nije do količine već do kakvoće.

Milost je uvijek nezaslužena.

Što manji čovjek, tim veći *ja*.

Samo mali čovjek želi biti netko; veliki već to jest.

Karta za vječnost stajat će te svega što imaš.

Kalokagatija je spoj izvanjske ljepote s ljepotom duše; obrnuti slučaj ravan je katastrofi.

Ljudi su živjeli ili prije Krista ili poslije Krista
— treće ne postoji.

Sve što postoji ima svojega autora.

Vjera nije svojstvena samo teistima, već i ateistima.

Za svoje mrzovoljno lice ne krivi ogledalo.

Raduj se svakom danu kao da ti je zadnji, jer
nitko ne zna koji mu je zadnji.

Kod nas vrijeme nije novac, jer novca ionako
nemamo.

Susjedovo gnojište smrdi i tebi.

I sa slatkim se može život zagorčati.

S polugama se može štošta pokrenuti, a sa zlatnima čitav svijet.

Na Zapadu je vrijeme novac. Mi taj problem nemamo.

Sve je u duhu epigrama: život piše ep, a živimo na grame.

Nekad je dolazio princ na bijelom konju, a sad samo konj.

Bolje i da ovisi nego da izvisi.

Kad je ponestalo spasonosnih gusaka, javna glasila su nam podmetnula patke.

Crkva nam je puna književnika — i farizeja.

Najprije bijahu crveni i bijeli Hrvati, a sad smo uglavnom svi poplavili.

Kad razmotrim sve moguće -izme, ja najviše volim aforizme.

Dobro pazi tko ti priskoči, da te poslije ne zaskoči!

Koga svrbi, taj se o drugog češe.

Daleko su dotjerali dok su svoje istjerali.

“Mujo kuje konja po mjesecu!” — isključili mu struju.

“Kad ja pođoh na Bembašu, na Bembašu na vodu” — kad ono flaširaju i prodaju.

“Prošetala Suljagina Fata” — kad ono nigdje ničeg — nit’ Muje, nit’ zlata.

“Bosno moja, divna, mila” — nekad bila.

“Sinoć kasno prođoh kraj topla hamama” —
bez prebite pare u džepu.

“U Stambolu na Bosporu bolan paša leži” — a
zdravstveno mu osiguranje u Njemačkoj.

“Gori lampa na sred Vinkovaca” — u svrhu
štednje električne energije.

Stvarnost: Princeza poljubila žapca i pretvorila
se u žabu.

Ne želim da budeš moj, jer nisi ni sâm svoj.

Patuljak koji je pronašao rudnik dijamanta ože-
nio je Snjeguljicu.

Nije joj važno da je lijep i inteligentan, najvažnije je da je solventan.

S jezikom preoštrim što se zbiva, zna se, dospjet ćeš na livadu da s kravama paseš.

Oni koji traže dlaku u jajetu, nemaju jaje u dlaki.

Možeš doći k sebi, ali ne možeš otići od sebe.

Gdje ego ispliva, ljubav se utapa.

Dok je drugima punio glave, njegova je ostala prazna.

Ako se želiš riješiti duga, isplivaj iz kruga.

Noćas se moje čelo žari, noćas se moje vjeđe
pote (Ujević)... A u kući ni andola ni acisala!

Tko zna, ah nitko, nitko ništa ne zna (Cesarić)...
A i bolje za njega da ne zna.

Teče i teče, teče jedan slap (Cesarić)... Šteta
vode — jedan granu — gradit ćemo elektranu.

Domovino, ti si kao zdravlje (Dončević)... Te-
ško onom tko se u tebi razboli!

Epigrami

Narušena ravnoteža,
to su loši znaci,
glave su nam već prepune
— a prazni *stomaci*.

Nadigoše baš galamu
dok mlatiše praznu slamu,
pa u stanju blagostanja
najesmo se — obećanja.

Dobili smo brda briga u dolini suza.
Dobili smo kule u oblaku,
a oni sva zemaljska blaga
i po masku za priliku svaku.

Kad pitaju kako mi je,
U riječ jednu sve se slije:
U patu sam ko i prije,
Prometej mi ravan nije!

Iako smo vrlo mali,
mnogi su se za nas klali!
Onda su nas nasukali
i po svijetu rasprodali.

Dok si ti studirao,
ja sam reagirao,
a kad si diplomirao,
u čudu si stao —
jer sam ja već sve rasprodao.

Ne vrijeđajte stoku: konje, krave, ovce,
jer ih možeš prodati i dobiti novce;
nego one *paše* koji nas prodaše,
pa u džep vlastiti sve pare strpaše.

Oporezivanje je konzekvento,
to je znano svima nama,
samo sitnu ribu love
malim oštrim udicama.

Na sve strane preplaviše
emigrantske plime,
od države ostat će nam
samo njeno — ime.

Kad brod tone, tad svi bježe
za slamku se svaku loveć';
u grlu me nešto steže,
kud će tol'ko mnoštvo pobjeć'?

Nitko ovdje neće ostat,
zemlja će nam prazna postat.
I od silne ove plime
ničeg drugog biti neće
doli samo njeno ime.

Dok nabrojim ja do tri,
tad počnite radit' svi!
Dah od straha nam zastaje
dok nam tupi osmijeh šalje.
Ni ne znasmo u tom času
da on ne zna brojit' dalje.

Od poreza i prireza
gaće nam se tresu,
strahujemo da nam i njih
na kraju odnesu.

Žetva dođe, ševa pjeva:
Njima zrnje, raji pljeva!

Žetva dođe, jao nama,
ne osta nam čak ni slama!
Nasta tada baš galama:
Ta što će im prazna slama?

Što se tiče nogometa,
sad je nova šema,
svi postaše napadači —
al' obrane nema.

I u zdravstvu sve se plaća,
ništa nije kao prije.
Ako nemaš za narkozu
prije operacije, napij se — rakije.

Implantirat sve se može,
od nožnog palca pa do vrata,
jedino za pamet bolju
ne postoji implantanta.

Guten Morgen! Guten Tag!
Koji mu je sada vrag?!
Čim napusti rodni prag,
pa odjezdi u svijet sinji,
zaboravi materinji!

Cvrčak i mrav poznata je basna
i svima bješe ta poruka jasna.
Al' je danas sasvim drugo stanje,
cvrčci su se namnožili,
a mrava sve manje.

Kad se utapao, za slamku se hvatao!
Ja mu ruku pružih, još tada ne sluteć',
da će silnu lovu zgrnut
— praznu slamu mlateć'.

Kod nas se više pjesme ne ore
i nitko više njive ne ore;
svi samo dudaju pivu i govore:
“Ovako se više ne more!”

Tikva, karo, herc i tref,
poker poče sad na blef!
Bez sve šale, ovi naši
najbolji su pokeraši.

Da bih sretna uvijek bila,
što da radim, majko stara?
A majka se zamislila:
Udaj se za dimnjačara!

Pa zar opet, svak se pita,
snižavaju cijenu žita?
I odjednom, jao nama,
više vrijedi prazna slama!

Šaljivi su ovi gore,
fakt nam dobro znan,
jer je kod njih prvi april
skoro svaki dan.

Momentalno stanje
prava je dilema,
pao je sa konja,
a magarca nema.

Jednom davno svome šefu
rekao je radnik jaki,
da je stvarno neispravno,
da on živi u baraki!

A ovaj mu sasvim mirno
ispod glasa tek dobaci:
Točno da je neispravno
— ne baraki, već baraci.

Domovino draga,
moja rodna grudo,
dao bih ti dušu
da je nisam prod'o.

U našoj domaji
ima problem mali:
odlili smo mozgove
— pa bez njih ostali.

Tko god radi,
ne boji se gladi;
sve dok iz kontenjera
prazne boce vadi.

Aktalni problem:
izbjeglička plima.
Obojimo kožu
pa krenimo s njima.

Pro patria, pro patria —
iz oka mu suza viri;
pa sad luta širom svijeta
rodoljublje da proširi.

U Preljepoj našoj
običaj je čest,
da zaradiš tri tisuće,
a potrošiš šest.

Krmača mi oprasila troje,
meni jedno a državi dvoje.

Kad nestaje šume naše,
divlje svinje domaće postaše.

Kruha i igara —
starog Rima gesta;
igara smo siti,
jer nam kruha nesta.

Četiri milijuna i dvjesto
mi imamo sada;
u odnosu na Meksiko,
mi smo šaka jada.

Završio vele škole,
da ne krampa, gura tačke;
pa sad prevozi “crnaše”
od Hrvatske do Njemačke.

Ne brinite, mili moji,
Europa nam gaće kroji,
uske tange kao štrange!

Po posljednjoj bit će modi,
hoće svakom da ugodí;
Poboljšanje bit će vidno,
ne razmišljaj suicidalno.

Dobio je priznanje
i odličje razno,
dok je pretresao
iz šupljeg u prazno.

Kad ovršitelji šorom zapjevaju,
pendžeri se s lupom zakivaju.

Oj, Šarulja, ne imala mlika;
bjež u šumu, evo poreznika!

Oj, Šarove, nemoj lajat stalno,
kuću sam ti sklep'o ilegalno!

Ne zavijaj, čut će te komšije,
puć' će bruka što legalna nije.

Nemaš obraz, nisi lijep —
glavno da je dubok džep.

Iz davnine mi se javi,
baš Zmaj Jova, prorok pravi.

Za budućnost da svak' čuje,
pokoljenju poručuje:

“Gdje ja stadoh, ti produži,
još smo dužni, ti oduži,
ti oduži, ti oduži, ti oduži...

Oj, Ugarska, zemljo mila,
nekad si nam gaće šila!
Dodi opet, majko mila,
da bankama skrešeš krila.

Skuhalo se nešto malo
u europskom loncu,
dovoljno će biti, braco,
za lutke na koncu.

Lutkarski teatar
danas je u modi;
a tko konce vuče,
čik — hajde pogodi?

Od Vardara pa do Triglava,
teku nova lica — izbjeglica.
A sad čujem najnovije vijesti,
da nam kuće hoće zaposjesti.

Biti il ne biti? —
pitanje je sad.
Šekspir davno umro,
a mi? Ne znam kad.

Navikni se
na obroke tanke,
nejd' u minus —
propast će nam banke.

Daje se na znanje:
Zabranjuje se plakanje!
Jer i suze, mili rode,
spadaju pod slivne vode.

Zašto netko glavu ima?
Da uspješno njome klima.

Pogodih ga posred srca
— i ostade živ!
Što mu srce od kamena,
nije jadan kriv.

Dobio je pehar
i svotu debelu,
dok je iz opanka
skako u cipelu.

Držao je vatrene govore,
a sad se hladi u zlatnoj kadi.

Kada smo se razvijali
tri smo sloja mi imali!
Baš se pitam, dragi moj:
Kud nestade srednji sloj?

Oštro pero ništ' ne vrijedi
kad su prazne kase.
Obzirem se na sve strane:
nesta srednje klase.

U Europi, u Europi
spas potraži narod mali.
Za Europu on postade
zadnja rupa na svirali.

Bezvjerstvo je prošlost siva,
vratismo se vjeri;
samo da su svakodnevno
puni kontenjeri!

Bez obraza ostao je,
nit' se križa, nit' se krsti.
Nebitno je njemu sve to,
glavno da su dugi prsti.

Standard mu je visok,
masivni regali.
Ali nešto fali?!

Hvata se za glavu,
prepun velih briga,
pa naruči, neodložno,
par metara knjiga.

Nestali su snjegovi,
ogoljeli bregovi,
pa čobani sišli *dole*
da ovcima pamet sole.

Sve imamo iz uvoza,
čast i hvala svaka!
Uvezite, molimo vas,
malo čistog zraka.

Od stoljeća sedmog pa sve do sada
zbivalo se svašta, kako-kada;
A sada se mnogi ko robovi pate,
al' neće da plate, još će nas
na kuncu konca stjerat za Karpate.

Cijeli Jadran rasprodaše
pa strpaše u džep pare;
kud na odmor, se ne plaše,
ići će na Baleare.

U što su se uvalili,
da te prođu žmarci!
Noćna mora postadoše
ti crni *švicarci*.

U Europu uđosmo
kroz iglene uši
pa nam se sad neprestano
iz ušiju puši.

Cjelokupni naš turizam
prešao je u nudizam,
pa neka nas sad ne čudi
što nam nitko ništ' ne nudi.

Kad nam je došla inspiracija,
zaustavila nas je konspiracija.

Tko umije, njemu dvije,
a tko ne umije — njemu sve.

Nekada su puževi kućice imali,
a sada su samo golaći ostali.

Na mucu se poznaju junaci;
muka osta, a junaka nesta.

Boj ne bije svijetlo oružje,
već boj bije tko još *bankrot* nije.

Sve ptičice iz gore
spustile se na more,
samo jedna ostala,
glavna faca postala.

Kad sam bio mlađan lovac
imao sam puni lonac;
otkad oni love mene,
prazni lonci, golo tjeme.

Tko te šiša, tko te šiša?
— pitaju me stalno!
Kad im kažem, ne vjeruju,
opet ispituju.

U početku nije ništa bilo;
iz ništa je sve postalo.
Pa se opet vratismo na početak,
jer je nestalo sve ono što je postalo.

Da bi postigao
produktivnost veću,
na noge mu zakovaše
potkove — za sreću.

U svakom pogledu
vrhunski je znalac,
od potpisa silnih
— zabolje ga palac.

Skupo je naplatio
što se napatilo
dok je praznu slamu
danonoćno mlatio.

Kokodakanje glasno
silno im pristaje;
kad bi mogli barem
snesti koje jaje.

Kokodakanjem gromoglasnim
oni se ponose,
dok samo za sebe
zlatna jajca nose.

Što kuhate neukusno,
ne dajte se smesti;
to će ionako
netko drugi jesti.

Oni tamo gore što se za nas bore,
neke stare šlagere stalno nam mrmore.
Naročito s jednim uši nam probiše:
“Ako jednom odeš, ne vraćaj se više!”

U planini on je rođen,
penjanje mu dobro ide,
na vrh glave nam se pope,
pa nikako da s nje siđe.

Suve šljive i orasi,
mi smo diko siromasi,
sa svih strana se sabraše,
do kosti nas oglodaše.

Radujte se u čekanju
da nam bolje vrijeme dođe.
Bit će i to, bit će, bit će —
kad na vrbi sazrije grožđe.

Vješala su pripravili
u namjeri da im sude.
Al u trenu iza maski
posakrivaše se Jude.

Nestanak benzina
neka vas ne brine,
uvest ćemo, jeftino,
bicikle iz Kine.

Koliko je avanzirao,
iščudit se ne mogu;
vrhunski se verzirao
u podmetanju nogu.

Ne rod' majko još jednog bećara,
za kereenje nema više para.

Nestade mi moje muze,
netko drugi sad je muze.

Kad su koku očupali,
u bijeg su se odmah dali;
kraj je doš'o svakoj šali,
posnu juhu smo srkali.

Oduzimanje je bolje
od zbrajanja znao,
na poso se dao —
i tajkun postao.

Dijeljenje mu nije išlo,
al' množenje *prima*.
Pa zašto mu svi zavide
što sad tol'ko ima?

On postotni račun
nikad nije svlad'o;
a sad silnu lovu zgrće,
tko bi se tom' nad'o!

Živimo u izobilju!
— jedan čiča reče.
Mjesto vode po jarcima
eko-mlijeko teče!

Eko-etno su nam sela,
nigdje ništa nema;
nema krava, nema svinja,
nema zagađenja!
Svi se redom odmaraju
— nema zaposlenja.

Mili Bože, kud sam zašo,
noć me snađe u tuđini!
Tu se pjesma završava,
suze lijem u tišini.

Što ću sutra jesti
ne boli me glava,
jer u pučkoj kuhinji
jedem za badava.

Požurimo stog u pučku,
dok još hrane ima,
da sve ne odnesu oni
što dolaze — autima!

Kad pomislim kol'ko nas je,
uhvati me jeza!
Uvezite, kad vas molim,
još kojeg Kineza!

Pišem sada iz očaja,
nesta moga zavičaja!
Nostalgija sad me pere,
dok mi tuđin kožu dere.

Suze sina razmetnoga
urodiše plodom,
sudovi ga opravdaše
pred cijelim narodom.

Sin razmetni oprost primi,
bje to milo ljudstvu,
pa iskaza čast i hvalu
djelotvornom sudstvu.

Sin razmetni milost primi,
al' ostaše prazne kase!
Zar smo krivi za to svi mi,
da uzesmo kaznu na se?

Sin razmetni nevin posta?!
— začudi se ljudstvo.
Al nemojte krivo mislit
da je krivo sudstvo.

Naopako neko vrijeme,
pseći život bolji posta;
azilant svoj dom sad ima
— a ja deložiran osta'.

Da krpamo kraj sa krajem
već odavno to se znalo;
al' ne znamo kako dalje,
jer nam konca ponestalo.

Od turizma naši ljudi
živjeli su kao braća;
sad se ne zna, al' zaista,
tko tu pije, a tko plaća.

Od priljeva deviza
živjelo se dobro,
a sad nastala kriza —
tko je pare pobro?

Svima lađe potonuše,
ali naše neće!
Držimo ih mi u boci,
spašava nas smeće.

Sav radni vijek, nek se nose,
plaćasmo im doprinose!
Ali to ne važi više,
novi zakon izmisliš.
Od penzije sad na kraju,
dopunsko nam otkidaju.

Bolestan je luksuz biti,
nikog nemoj ti kriviti!
Pol' godine na red čekaš,
il' ozdraviš, ili krepaš.

U crkvi su redovito
na misama svima bili;
da ne smiju krast i lagat
— to još nisu naučili.

Ispovijed je od koristi,
i pričest im zlata vrijedi;
nakon toga grijesi isti
— do sljedeće ispovijedi.

Poštuj oca svog i majku,
ni to više sad ne vrijedi,
kad ne budu od koristi
u *starački* ih odvedi.

Ljubit bližnjeg kao sebe,
tko to može, ja ne znam?!
Volim sebe iznad svega,
bližnji nek se snađe sam.

Oprosti mi dîge moje;
al' ja bližnjem neću tepat,
s kamatama sve će vratit,
ili će u ćuzi krepat.

Kad upadnem ja u napast,
braniti se neću tada;
tko zna hoće l' opet doći?
Il' ikada, il' nikada.

To što ne zna zbrojit
dva i dva, e pa šta?!
On je gazda, a ne ja.
U njega je lova sva!

Kada se razboliš,
ako živjet voliš,
dublje u džep ti zahvati,
pa privatni pregled plati.

Maratonski govor vodi,
a ne kaže ništa!
S talentom se ovim rodi
umjetnik je govorništva.

Ulicama moga grada
ne može se proć od smrada!
Obećanje nas utješi;
malo sutra će se riješit.

Čim su oni zapjevali,
mi smo svoje otpjevali.

Bjelosvjetski je fenomen
jedna zemlja želja
gdje su djeca u penziji
prije roditelja!

Si vis pacem parabellum
(Ako želiš mir, spremaj se za rat)
— doslovce je provodio,
i tako je Nobelovu
za mir svjetski on dobio.

Vinuše se u oblake,
nitko ne zna što tam' rade,
vjerujemo da nam svima
obećane kule grade.

Da se ne bismo blamirali
i mi smo evoluirali,
pa od zemlje proletera,
nasta zemlja volontera.

Dok su se na nas istresali,
sve svoje blato na nas su otresali,
na koljena tad smo pali
da b' nam koju mrvu dali.

Alaj umiju da se spretno umiju!
Čisti su im sad obrazi
— dok raja u blatu gazi.

Nije zato da baš želi,
na zapad se narod seli!
Zemljo draga, mila mati,
kad isele svi Hrvati,
kako ćeš se onda zvati?

Od Europe želeć čudo,
istrčаше svi pred rudo,
misleć: Sad se lakše diše.
Al' ih konji izgaziše.

Još je prerano za suze liti,
sve može još puno gore biti.
Ako zaista odu svi mladi,
penzići će skončati od gladi!

Puno priča, a ništa ne radi —
mogo bi se zaposlit u Vladi.

Jesi l' čuo dragi kume,
posjekoše naše šume?
Nema više ravnoteže,
divlje svinje k nama bježe!

A mom kumu kanu suza,
ostasmo bez kukuruza!
Baš su neki dani loši,
stradaše nam i kokoši!

Ne znam više što da radim,
sa kupusom zec se sladi,
i mrkvu mi svu povadi;
zabadava sve posadih!

Štetočine gosti česti —
što će moja čeljad jesti?!

Za Hrvatsku sve smo dali
— pa je onda rasprodali.

Nema više veresije,
na sve strane koncesije.

Nekad zemlja proletera,
a sad ratnih profitera!
I prije smo tog imali,
ali su i nama dali!
A sad su nam za vrat stali,
pa nas žive oderali.

Da su pismeni bili,
pisari bi postali,
a kako ne biše —
loše nam se piše.

Nemam škole, nemam posla,
a baš mi se i ne radi!
Osnovat ću neku stranku
i privući se bliže — Vladi.

(Naši dragi bankari)
Zagrebačku otkupiše
naši domaći jarani.
Talijanski ne govore,
al' se prave Talijani.

Uvoz nam još uvijek blista,
provizija u džep čista!
Za smanjenje populacije
ne treba nam municije!
Pun pogodak bit će to —
uvest ćemo GMO.

Ne znam što će dalje biti,
veliki su apetiti!
Narod ne zna toga pola
što se vrti oko MOL-a.

Sinonim za državu
to je INA nekad bila!
Od kad prste turi MOL,
osta narod bos i gol.

Ako želiš biti šik, digni kredit,
kupi *marke* i debeli štrik,
pa da makar skončaš *sredit*.

Sahrana je danas skupa,
zato život mi volimo.
Kad zbrojimo mi sve skupa,
bolje da se isparimo.

Dobra lova, a ništa ne radi;
sigurno je zaposlen u Vladi!

Maknuti se iz sistema,
svakodnevna je dilema.
U divljinu kreni sada,
baš te briga tko će vladat.

Da izbjegneš sve stresove
nabavi si ovce!
U planinu idi živjet
gdje ne trebaš novce.

Da izbjegneš sve stresove,
sve dugove, zle drugove —
za posljednje novce nabavi si ovce!
U planinu se odseli,
pa uživaj život cijeli.

Skidam kapu, svaka čast,
baš imamo dobru vlast!
Ako ti se tu ne svidi,
ti slobodno samo idi.

Razmažena mi smo generacija!
Ne paše nam ovakva demokracija!
A Vlada nam poručuje,
neka svatko jasno čuje:
Širok vam je svijet taj cijeli,
nek' svak' ide kud god želi!

U školama nastade nepotrebna buka,
što je sa zidova pofrcala žbuka.
Rješenje se nađe, za pohvalu svaku,
smjestit ćemo čak u kontenjer-baraku.

Obrazovan kadar
neće nam trebati,
pa ćemo ga stoga
širom rasprodati.

Na glasanje svi smo išli,
neutralnih — ne postoji.
Nije važno tko je glas'o,
nego tko glasove broji.

Birališta su prepuna,
svaki puta rekord ruše!
Kad svi redom odglasaju,
glasaju i mrtve duše.

Rasprodaja kod nas nasta,
sve ode po niskoj cijeni.
Kost u grlu svima zasta:
što sve mogu nepismeni?

Trgovci su bili spretni,
da im svaka čast.
Prodadoše Lijepu našu,
a s njome i nas.

U najljepšoj zemlji svijeta
narod njima strašno smeta.
Raselili već su dosta,
al' nas opet mnogo osta.
I tomu će na kraj stati,
sve nas kane — potrovati.

Rodoljublje, domovina!
Oni za to baš ne mare.
Jedina je želja njima,
da strpaju u džep pare.

Smanjismo se abnormalno!
Pritišću nas, gaze, dave!
Njima voda do koljena,
a nama već preko glave!

Od sjevera pa do mora sinja,
porez plaća samo sirotinja.

Od ovrha, do kredita
stislo sa svih strana baš!
Ostaneš ko miš crkveni
dok svakome svoje daš!

Pa sad živi, ako možeš,
i opstani kako znaš!
Oguliše sve do kosti
ovaj jadni narod naš!

Obećanja prekomjerna,
a na koncu konca — šilo!
Da nam nije kontenjera
već nas davno ne bi bilo.

Kao udarničke značke
dobili smo potkove na čelu,
a oni svotu debelu!
Zatim nas skupiše,
nogom u stražnjicu lupiše
i u bijeli svijet otputiše.

Komu pare od domaje naše,
što je davno Genscheru prodaše?

Divide et impera!
Kuku lele puku!
Dok se jedni kolju,
drugi pare vuku.

Harač, harač!
Otkud raji harač?!
— Onoga tko ima
to i ne zanima.
Il' se snađi,
il' iz kuće izađi.

Magistrati, doktorati,
u po' muke, trebaš znati,
dobiju se lako, shvati!
U modi su plagijati.

Sve sâm doktor do doktora,
za pohvalu, nema zbora!
Kod ovaca steko sve je,
zato za njim ovce bleje.

Ukupno obrazovanje svoje
kod ovaca stekao je!
Od ovaca znanje uze,
pa sad spretno ovce muze.

Visoko je kotirao
dok je po njihovim notama svirao,
al kad pusti krivi ton —
u nepovrat ode on.

Oni tamo gore što se za nas bore,
o europskom napretku
bez prestanka zbore —
a nama se gaće na štapu vijore.

Tko god puno radi
u moru se ne hladi,
vruće kestenje iz vatre vadi
za onog' što sjedi u zlatnoj kadi.

Kad ti sve dojadi,
moj prijatelju mladi,
ti putovnicu izvadi.
I da ne skapaš od gladi,
za tuđina vrijedno radi.

*Ja domovinu imam,
tek u srcu je nosim,
dok u tuđini
po uglovima prosim.*

Davno bismo ih matirali,
da nismo u patu ostali.

I u lovu sada važi
neki novi zakon, znaj:
sitne zvijeri su za odstrel
a za krupne — lovostaj.

*Šume, šume, velika vam hvala,
u vama se sloboda rađala!*
Sada kad slobodu imamo,
mi ni šume više ne trebamo.

Domovino, ptico bijela,
na Balkanu s' gnijezdo svila,
poletjeti ti bi htjela,
al ti stalno krešu krila.

Izobilja raznovrsnog,
ponuđači razni!
Glave su nam već prepune,
a džepovi prazni.

Zarudila rujna zora!
Kako kome, moj jarane;
a nama se davno smrklo,
pa nikako da nam svane.

Na začelju mi smo svijeta
iz privrednih zaokreta;
al se nikad znati neće
tko kom' nogu kad podmeće.

Plivamo na duge staze,
gdje nas usput tope, gaze!
Od sebe smo baš sve dali,
al' još nismo isplivali.

Aferim i mašala
čuju se sve tiše!
Isto se ne *bujrumiše*
ni kod koga više.

Odnijeli smo im
gaće na štapu,
a oni ih navukoše
i štapom nas istukoše.

Što se tiče roga za svijeću,
imali smo sreću, kumo moja,
jer su ovce bez rogova,
a također i bez loja.

Nije stvar u vodi,
hvala dragom Bogu,
i bez kapi vode
oprati te mogu.

Lovismo im jelene
za *à la vild* jelo,
za nagradu dobismo —
rogove na čelo.

Kad bih mu rekao
da je konj, i tome slično,
uvrijedio bi se na to konj,
i to *lično*.

Svakodnevno novi namet,
da te s nogu stepu,
mi im oštro uzvraćamo
— figama u džepu.

Za guske u magli,
to svi dobro znaju;
guske davno prodadoše,
maglu još prodaju.

Potpuno veganstvo,
za zdrav život geslo,
pa umjesto sise
svi sisamo veslo.

Daničine aforističke leće

Danica Majnarić rođena je 15. lipnja 1949. u Požeškoj Koprivnici kod Pleternice. Nakon mature u Ekonomskoj školi u Požegi, 1969. godine odlazi u Zagreb. Zanima se za studij povijesti i arheologije, ili književnosti, ali — unatoč položenim klasifikacijskim ispitima — mora odustati zbog financijskih poteškoća. Uz rad upisuje studij prava, koji prekida udajom. Ima sina Danijela, snahu Anu Mariju i unučicu Saru i silno je ponosna na njih.

Prvi put se javlja poezijom još 1968. godine u školskom časopisu *Naš list* u Požegi. Radeći u Zagrebu suhoparan posao u financijama, koji teško podnosi, portretira kolegice i piše referate za njihove večernje škole. U slobodno vrijeme igra rukomet, bavi se folklornim plesovima, uči strane jezike (uz njemački još engleski i talijanski) i svakodnevno proučava Bibliju i biblijsku arheologiju. Dvadesetak godina pečalbari u Njemačkoj. Provođeci umirovljeničke dane u Zagrebu, prevodi Cēsarićeve pjesme na njemački jezik, istražuje povijesne i arheološke teme, piše i zapisuje.

Na poticaj prijatelja stvara aforizme, dosjetke i epigrame. Te svoje uratke izoštrava odabirući poznatu pojavu iz osobnog i društvenog života, uzrečicu ili stih,

zaključno ih izoštrava i kristalizira držeći nas budnima sve dok između tih leća za blizinu ne pronađemo same sebe.

U Danicinim aforizmima i epigramima susrećemo čovjeka koji je na ovoj ili onoj strani svojega odabira, svojega odnosa prema sebi, drugome i drugima, ili onome što je pošteno ili nije takvo — zbog čega muka naša svagdašnja biva sve svagdašnjija.

Čovjeka drugi motaju, ili on nešto ili nekoga smota u *joint*, koji nakon ovakve ili onakve ugone opet udiše u stvarnosti svoje zloće koju kao da ne može ili ne želi promijeniti. Uz aforizme i epigrame muka naša svagdašnja postaje podnošljiva, i više nije teško plivati u dugovima, preskakati obroke, diviti se glupostima, uživati u ljepoti, čuditi se moćnicima i neizbježnim političarima.

Da misliti nije beskorisno, potvrđuje ova Danicina zbirka. Od srca je preporučujem maloljetnicima i posebice punoljetnicima u najljepšoj i najviše začudnoj zemlji na svijetu u kojoj aforističkih tema ne nedostaje.

Zlatko Garvanović

- Čovjek, kako to glasno krči!
- Nekada se plaćalo krznom kune,
a danas vlastitom kožom.
- Škakljiva pitanja ne izazivaju
smijeh.
- Sumnja je crv koji te izjeda
dok se ne raspadneš.
- Koga svrbi, taj se o drugog češe.

mh
matics hrvatska